

Update

06 Thasnai Sethaseree

Text Rebecca Vickers
Photos courtesy of 338 OIDA Gallery

Bangkok — Fears often start small; a seed is planted, emotions or our environment feed them, and they grow. Trans-structurality, the recent exhibition by Thai artist Thasnai Sethaseree at 338 OIDA Gallery, Bangkok takes the essence of fear and grows it into structural forms. Thasnai's collected fears are firstly transformed into complex geo-metric drawings and finally three-dimensional forms that, even through their evolution, seem to somehow maintain and radiate the feelings of unease that bred them.

Thasnai's work begins with the input of data from participants describing their fears into an online platform and website (www.thestructureoffear.org). As the artist described, "the information and contents in cyberspace take on binary forms of both the real and unreal, existent and non-existent, still and moving, subjective and objective – in the same way that fear appears, and the installation works function in the exhibition." Two software programs designed specifically for the work translate the inputted data, or source code, into decomposing lines, which Thasnai presents in the exhibition as both two-dimensional images and also three-dimensional models. The two takes on physical translation are equally labyrinthine and seem to somehow grow out and in simultaneously, not an unfitting trait for the essence they attempt to depict. The models, complex interwoven color-coated copper wire configurations and sculptures of colored semi-transparent angular plexiglas planes remain a work in progress, temporary models based on Thasnai's sociological and philosophical research of fear.

Thasnai described that, the software searches through the source code "capturing random alphabets, symbols and lines and translating these symbolic contents into unexpected forms." One cannot predict the shapes that the images or succeeding sculptures will take on, nor can we predict the manner in which our fears manifest themselves as form. The process of utilizing a computer-based algorithm as a drawing tool, a medium that, arguably, takes something visibly undefined and outlines its form, through Thasnai's employment, results in tactile forms that, while arbitrary, reference an *idea*, or an essence – the artist's conception of fear, which he describes as "quite invisible but somehow successful in disguising itself in the way that ideologies and power relations function. Fear is not neutral or natural, since it is fully polluted, although it can be imagined, even though its physical concrete form is not there."

The work's use of user-inputted data further resonates with contemporary concerns as to whether or not, at a time when 'big data' is lurking behind the screens of our laptops and listening in on our mobile devices, one should be fearful? According to Thasnai, "we live in the age of an information overloaded society. Fear has become something overloaded as well, if we cannot find a way to understand it."

01

02

03

04

01 สุนัขโบราณ ภายในแกล้ม แสดงข้อมูลของ code ที่ถูกแปลงออกมาเป็นภาพ 2 มิติ
02-04 ผลงานในรูปแบบ 2 มิติ และ 3 มิติ ที่จัดแสดงในนิทรรศการ

กรุงเทพฯ — ความกลัวมักเริ่มต้นจากเมล็ดพันธุ์เม็ดเล็ก ๆ ที่เติบโตขึ้นโดยมีอารมณ์และสภาพแวดล้อมของเราเป็นอาหารชั้นยอด Trans-structurality คือชื่อของงานนิทรรศการเดี่ยวครั้งล่าสุดของ ทศนัย เศรษฐสุธีร์ ที่จัดขึ้นที่ 338 OIDA Gallery กรุงเทพฯ ภาพวาดรูปทรงเรขาคณิตที่มีโครงสร้างซับซ้อนพัฒนาไปเป็นวัตถุ 3 มิติที่แผ่ซ่านความรู้สึกกังวลร้อนรุ่มที่วิวัฒนาการจากความกลัวอันเป็นแก่นสารของผลงานชุดนี้

ผลงานของทศนัยถือกำเนิดขึ้นจากการป้อนข้อมูลที่ได้อาจการที่ผู้ชมงานเล่าถึงความกลัวของตนผ่านพื้นที่ออนไลน์และเว็บไซต์ (thestructureoffear.org) "ข้อมูลและเนื้อหาในโลกไซเบอร์สเปซมีความเป็นทวิภาคอยู่ในตัว: จริงกับไม่จริง มีอยู่ กับ ไม่มีอยู่ หนึ่งกับเคลื่อนไหว ความเป็นอัตวิสัยกับวัตถุวิสัย ซึ่งก็เป็นรูปแบบเดียวกับเวลา ที่ความกลัวปรากฏขึ้นให้เห็นและเป็นวิธีการเดียวกับการทำงานของผลงานจัดวางของผมในนิทรรศการนี้" ทศนัยอธิบาย

เขาอธิบายว่าตัวซอฟต์แวร์จะทำการค้นหาผ่าน source code และด้วยวิธีสุ่ม มันจะจับตัวอักษร สัญลักษณ์ และเส้นสายต่างๆ ก่อนจะทำการแปลมันออกมาเป็นรูปทรงที่ไม่สามารถคาดเดาล่วงหน้าได้ "เราจะไม่สามารถทำนายได้เลยว่ารูปทรงที่เกิดขึ้นจะเป็นแบบไหน เหมือนกับที่เราไม่สามารถคาดเดาได้ว่าความกลัวของเราจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไรและมันจะก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาในรูปแบบใด" กระบวนการประมวลผลแบบอัลกอริทึมด้วยคอมพิวเตอร์ถูกนำมาใช้เป็นหนึ่งในเรื่องและเครื่องมือในการสร้างและวาดเค้าโครงภาพของสิ่งที่ไม่มีคำนิยามทางกายภาพใดๆ หากแต่ด้วยวิธีการของทศนัย ผู้ชมจะได้เห็นมันในรูปแบบที่สามารถสัมผัสได้ และถึงแม้จะคาดเดาไม่ได้แต่ก็มีความเชื่อมโยงผูกพันกับแนวคิดของ 'ความกลัว' ที่ศิลปินกล่าวถึงไว้อย่างน่าสนใจว่า "แม้จะมองไม่เห็นด้วยตา แต่ความกลัวเป็นสิ่งที่สามารถซ่อนตัวเองอยู่ในการทำงานของแนวคิดอันเป็นรากฐานของสังคมและความสัมพันธ์ของอำนาจ ความกลัวไร้ซึ่งความเป็นกลางหรือความเป็นธรรมชาติใดๆ มันแปรเปลี่ยน มันเป็นเรื่องที่เราสามารถจินตนาการถึงได้แม้รูปทรงทางกายภาพของมันจะไม่ปรากฏให้เราเห็นก็ตาม"

การใช้ข้อมูลที่ได้จากผู้ชมงานมาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างผลงานสะท้อนความกังวลในปัจจุบันว่าเรากำลังโดน 'the big data' ซุ่มมองดูเราอยู่เบื้องหลังจอคอมพิวเตอร์หรือแอปพลิเคชันผ่านอุปกรณ์สื่อสารสารสนเทศขั้นสูงที่เราใช้กันอยู่หรือไม่ และเราควรจะกลัวมันหรือไม่? "เรากำลังอยู่ในยุคสมัยแห่งสังคมข้อมูลท่วมท้น และความกลัวก็สามารถแผ่ขยายเติบโตจนท่วมท้นได้เช่นกัน หากเราไม่หาวิธีที่จะทำความเข้าใจกับมัน"